Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 214. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 10, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЛИСТОПАДА 1995 р. Ч. 214. РІК CII.

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ ВИЛЕТІЛА ДО СТРАСБУРҐУ

Київ (УНІАР). — 8-го листопада до Страсбургу для участи в урочистій церемонії вступу України до Ради Европи вилетіла урядова делеґація України на чолі з прем'єр-міністром Євгеном Марчуком.

До складу делеґації входять міністер закордонних справ Геннадій Удовенко, міністер юстиції Сергій Головатий та інші офіційні особи.

Програма передбачає виступ Є. Марчука на урочистій церемонії вступу України до Ради Европи, зустрічі українського прем'єра з головою Парляментарної асамблеї Ради Европи Міґулем Мартінезом, генеральним секретарем Ради Европи Даніелем Торшисом.

Відбудеться процедура здачі на зберігання документу про приєднання України до статуту Ради Европи. Міністер закордонних справ підпише европейську конвенцію з прав людини та протоколи до неї. Передбачається виступ Г. Удовенка на засіданні Комітету міністрів цієї впливової міжнародної організації. Український міністер проведе двосторонні зустрічі з головами зовнішньополітичних відомств ряду европейських країн.

Введено в дію закон про відкликання депутата України

Київ (Р. Р.). — У четвер, 2-го листопада, Верховна Рада України ухвалила постанову про порядок введення в дію закону щодо відкликання народного депутата України. Із 290 присутніх, „за" проголосували 232, „проти" — 11, утрималося 24.

Згідно з цим законом, причинами відкликання депутатів можуть бути: відмова депутата перейти на професійну працю у Верховну Раду, використання депутатських уповноважень в особистих цілях, систематичне порушення норм етики і моралі, невідповідність дій депутата до передвиборчої програми, приховування доходів та занесення неточних даних про них до декларації про доходи. Остаточне рішення про відкликання депутата приймає Центральна виборча комісія, у спірних випадках Верховна Рада України.

Того ж дня Верховна Рада ухвалила постанову, якою доручено Фондові Державного Майна вжити заходів щодо припинення приватизації у нафтовій, газовій і нафтопереробній промисловості. Тобто Фонд Державного Майна має скасувати свої накази щодо приватизації цих об'єктів, оскільки вони суперечать урядовому декретові з 31-го грудня 1992 року про перелік майнових комплексів державних підприємств, організацій, їх структурних підрозділів основного виробництва, приватизація яких не допускається.

Генеральний прокуратурі доручено до 10-го листопада надати парляментові інформацію про стан дотримання законодавства, а Урядові доручено протягом місяця усунути всі порушення, пов'язані з приватизацією. Ще однією постановою парлямент запропонував Кабінетові Міністрів надати Верховній Раді повну інформацію про реструктуризацію боргу України за спожитий у 1994 році ґаз і про дії виконавчої влади в цьому напрямку.

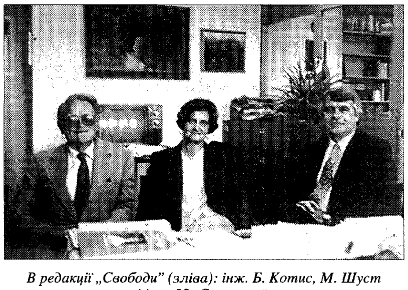
Знайшли родовище ґазу на Луганщині

Луганське (Р. Р.). — Тут поблизу Лисичанська фахівці виробничого об'єднання „Луганськекологія" відкрили велике родовище природного ґазу на глибині 422 метри.

Бурильники добилися до покладів, але промисловий видобуток розпочати не можуть, бо бракує грошей на обладнання. „Луганськекологія" шукає партнерів для спільного видобутку ґазу.

Будова Музею в Ню Йорку стає дійсністю

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Вже минуло 10 років від того моменту, як закуплено будівлю для Українського Музею в Ню Йорку при 6-ій вулиці під числом 222-224, а тепер здійснення реконструкції будинку стає нарешті дійсністю. Як ми вже подавали на шпальтах нашого щоденника Управа Українського Музею остаточно вирішили вибір архітекта, що має створити проєкт перебудови і пристосування будинку при 6-ій вулиці для музейних потреб. 8-го липня проєктантом нового музею став архітект Юрій Савицький.

В редакції „Свободи" (зліва): інж. Б. Котис, М. Шуст і інж. Ю. Савицький.

В червні цього року на Загальних зборах УМ обрано Комітет будови під проводом інж. Богдана Котиса, до складу якого увійшло сім осіб. До нас завітали голова

динах Управи, де розглядалися пропозиції трьох кандидатів-архітектів, одноголосний вибір впав на Ю. Савицького і його проєктне підприємство, яке має багато досвіду у цього характе-

вирішення приміщень майбутнього Українського Музею в Ню Йорку, які мають бути закладені в проєкт реконструкції.

Попередні обстеження виявили беззастережно, що

Конґрес політв'язнів нагадує про злочини комуністів

Київ (УНІАР). — Упродовж двох днів тут проходив Міжнародний конгрес політв'язнів комуністичних режимів, у якому взяли участь представники України, Монголії, Чехії, Литви, Естонії, Білорусі, Росії та Мадярщини. Відкриваючи форум, голова Всеукраїнського Товариства Політв'язнів і Репресованих народний депутат Євген Пронюк зауважив, що присутніх у залі зібрала не просто потреба розповісти про свої втрати і страждання в комуністичних катівнях, а й бажання проаналізувати комуністичний тоталітаризм як найбільшу драму XX століття й добитися врешті міжнародного суду над людиноненависницькою комуністичною ідеологією.

Керівник комісії конгресу ЗСА з розслідувань Великого голоду в Україні Джеймс Мейс ствердив, що коли б Росія й КПСС були визнані винними за геноцид в Україні, то й чеченської трагедії сьогодні не було б. На жаль, сказав Дж. Мейс, ні український Уряд, ні громадські чи наукові організації не зробили досі офіційного подання в ООН щодо геноциду проти України в 1932-33 роках.

Тим часом ще в 1985 році підкомітет ООН із запобіганню дискримінації й захисту меншин ухвалив рапорт, у якому називалися різні геноциди XX століття, в тому числі вірменський та жидівський у Другій світовій війні, а також так звані українські протижидівські погроми 1919 року. Водночас жодного слова про знищення українців большевиками в цьому рапорті немає. Дж. Мейс зауважив, що ніякі віча та декларації не зарадять справі, якщо не буде проведено копіткої й серйозної праці вчених і правників, і якщо загальної ініціятиви не підтримають офіційні чинники.

Учасники конгресу ухвалили вкінці ряд звернень до Верховної Ради України та міжнародних організацій, а також заяву про архіви КҐБ, які залишаються й досі напівзакритими, та заклик до громадськости про примирення через каяття.

Створено парляментарне об'єднання „Наука України"

Київ (Р. Р.). — В суботу, 4-го листопада, у Верховній Раді повідомлено про створення депутатського об'єднання „Наука України", яке хоче сприяти збереженню науково-технічного потенціялу і рівня освіти населення та ефективного використання його в розбудові держави.

У заяві про створення нового об'єднання сказано, що із запланованих 1.7 відсотка національного валового продукту, які передбачалися для підтримки науки, отримано лише біля третини зазначеної суми, хоча науку проголошено пріоритетом у програмах як Уряду, так і політичних партій.

До об'єднання „Наука України" увійшло 34 депутати різних політичних поглядів, серед них І. Юхновський, М. Жулинський, Олег Дьомін, Б. Олійник, В. Міхін, О. Лавринович і Н. Вітренко.

Об'єднання „Наука України" стало четвертим позафракційним об'єднанням у Верховній Раді України, після об'єднань „Робітнича Україна", „За єдину помісну Церкву" та „Союз".

Росія незадоволена західньою орієнтацією країн СНД

Москва (УНІАР). — Прем'єр-міністер Російської Федерації Віктор Черномирдін повідомив, що завдяки зусиллям його уряду, спрямованим на лібералізацію торгівлі й створення митного союзу країн СНД, товарообіг між цими країнами та Росією зріс цього року на 6 відсотків — уперше за останні роки, коли він постійно падав на 26-28 відс.

Експерти, однак, вважають, що зростання радше фіктивним, зумовленим переходом на нову систему розрахунків у світових цінах. Натомість реальний, себто фізичний обсяг торгівлі, за оцінками фахівців, зменшився цього року ще на 10-12 відс. Непрямим чином це визнав і В. Черномирдін, висловивши занепокоєння дедалі більшою орієнтацією країн СНД на західних споживачів. "Безумовно, ми повинні розвивати торгівлю з усім світом, — сказав він, — але не на шкоду нашим внутрішнім інтересам".

Про те, що "внутрішні інтереси" країн СНД можуть бути різними і навіть протилежними щодо "наших", себто російських, прем'єр-міністер РФ, здається, не мав іще часу усвідомити.

Землю винайняла канадська фірма

Житомирщина (Р. Р.). — Районна Рада Новоград-Волинського Житомирської области ухвалила рішення здати у винайм 3,000 гектарів землі під будівництво нафтопереробного комплексу.

Канадська фірма бере землю на 50 років і має намір спорудити на Поліссі великий промисловий ком-

Республіканці не здобули бажаної перемоги

У цьогорічних стейтових і місцевих виборах у вівторок, 8-го листопада, республіканці не здобули бажаної перемоги, що дуже врадувало демократів і може дало дещо до думання республіканцям, коли йдеться про їхню революційну політику.

Беручи під увагу стейтові вибори, то багато зусиль, часу і гроша вклали республіканці у Вірджінії та Мейні, щоб здобути місця у леґіслятурах згаданих стейтів, але в обидвох їхні кандидати програли, як і на становище губернатора у Кентакі. Цьогорічні виборчі висліди припинили послідовні перемоги республіканців після виборів президентом Билла Клінтона у 1992 році. Одиноким успіхом цим разом, для республіканців це те, що у Міссіссіппі губернатор Кирк Фордс був переобраний.

Голова Республіканського крайового комітету Гейлі Барбур намагався перед репортерами засобів масової інформації применшити їхнє розчарування тому сказав, що „цей рік був дуже добрим для нас, хоча мені хотілося б, щоб ми були всюди переможцями". Голова Демократичного крайового комітету Доналд Фовлер, радіючи перемогами своїх однопартійців, намагався переконати тих же репортерів, що „поняття про загальнохоплюючу республіканську течію в країні є тільки пустослів'ям".

Коли ж приглянутись до вислідів у трьох стейтах нюйоркської округи, то тут у важливіших місцевих змаганнях між демократами та республіканцями, демократи зуміли затримати свої становища. У Стетен Айленді одній з п'яти дільниць Ню Йорку відомий республіканський політик Гай Молінарі не зумів перемогти демократа Віллівма Мирфі, щоб стати повітовим прокуратором на його місце. Знову ж у Ню Джерзі в повіті Гадсон демократ Роберт Янішевскі не віддав свого становища голови повіту республіканцеві Биллові Мекі, тільки місто Йонкерс на північ від Ню Йорку вибрало нового посадника республіканця Джана Спенсера на місце демократа Теренса Залеського.

К. ПОВЕЛ НЕ КАНДИДУВАТИМЕ

Вашінґтон. — У середу, 8-го листопада, генерал резерви Колін Повелл офіційно проголосив, що не кандидуватиме на пост президента ЗСА в 1996 році.

Ген. К. Повелл

Як відомо, генерал К. Повелл ще під час війни у Перській затоці здобув велику популярність, тому майже всі політичні спостерігачі передбачали, що він стане 43-ім президентом Америки і першим в її історії чорним президентом. Перейшовши в резерву з праці голови об'єднаних американських штабів, К. Повелл весь час викликав загальне зацікавлення своєю особою, особливо через ту обставину, що ніхто не міг з певністю сказати про його партійну орієнтацію. У недавно виданій книжці спогадів, яка відразу стала бестселлером, К. Повелл пише, що „не виключає для себе кар'єри політика, але разом з тим не відчуває до неї внутрішнього покликання". Цю саму думку він не один раз повторював у своїх інтерв'ю для засобів масової інформації. Однак, на зважаючи на це, велика кількість американців продовжувала вважати К. Повелла найбільш відповідним кандидатом на президента від Республіканської партії.

В останній час, у зв'язку з набажанням К. Повела чітко виявити свої партійні симпатії, консерватисти стали звинувачувати його в нерішучості і бракові компетенції для найвищого становища в країні.

К. Повелл народився у Гарлемі в родині емігрантів з Ямайки. Він присвятив своє життя збройним силам, взявши участь у В'єтнамській війні і також у війні в Перській затоці. Президент Роналд Реґен призначив К. Повелла дорадником в питаннях крайової безпеки, а наступний президент, Джордж Буш, — начальником об'єднаних штабів.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

В українській економіці справи кепські, але не найгірші

КИЇВ. — Віцепрем'єр-міністер України Віктор Пинзеник висловив серйозне занепокоєння становищем військово-промислового комплексу, де спостерігається найвищий в усій економіці спад виробництва. "Підприємства ВПК, — пояснив В. Пинзеник, — потребують колосальних інвестицій для конверсії і реконструкції. Держава таких фондів не має, а зацікавити закордонних інвесторів нам не вдається, бо Верховна Рада включила всі підприємства ВПК до тих, котрі не підлягають приватизації". Він повідомив, що спад виробництва у промисловості цього року становить 14.4 відсотка, однак справді поганим був лише перший квартал, тоді як у двох наступних справи дещо поліпшувались. Віцепрем'єр вважає, що за рахунок самої лише фінансової стабілізації доходи населення можуть зрости до 140 дол. на місяць. Дальше зростання доходів, однак, неможливе без нарощування виробництва.

Розпочався конкурс скрипалів

ХАРКІВ. — Тут розпочався 1-ий Міжнародний конкурс юних скрипалів Богдана Которовича. Він проходить у середній спеціялізованій школі-інтернаті і в ньому беруть участь 70 учнів музичних шкіл з України, Росії, Азербайджану, Франції, Білорусі, Латвії, Казахстану та інших країн. Конкурс проходить у двох вікових категоріях: до 12 років і до 16 років. Для переможців встановлено нагороди в сумах 2,000 та 2,500 дол.

„Просвіті" сповнилося 90 років

ОДЕСА. — Одеській „Просвіті" сповнилося 90 років. Голова правління товариства Олесь Чайківський зазначив, що „утворена 30-го жовтня 1905 року одеська „Просвіта" згуртувала навколо ідеї відродження української державности, мови та культури понад 500 свідомих українських інтелігентів". Серед них були перший український бібліограф Микола Комаров, письменник Іван Липа і багато інших. А з відновленого у 1988 році Товариства Української Мови "Південна Громада" постали практично всі партії національно-демократичної орієнтації Причорномор'я.

Мріють про власне лобі в Уряді

ЛЬВІВ. — Для розв'язання питань автомобільного будування Харківщини і Львівщина вирішили подбати про створення свого лобі в українському Уряді. Про це сказав голова Львівської Обласної Державної Адміністрації Микола Горинь. За його словами, потенціял для виготовлення автомобілів на рівні передових країн є частково у Львові, але найбільше у Харківській області. Його колега з Харкова Олександер Масельський зазначив, що харків'яни готові обладнювати львівські автобуси двигунами, задніми мостами та силовими агрегатами, які сьогодні львівський завод купує в Росії та у фірми „Рено".

На владу вже можна скаржитись

КИЇВ. — Верховна Рада України 31-го жовтня внесла поправку до статті ч. 56 конституції, де йдеться про право громадян на оскарження дій органів влади. Нова редакція статті ч. 56 така: „Громадянин України має право в установленому законом порядку оскаржити до суду рішення, дії, або бездіяльність державних органів, юридичних чи службових осіб у сфері управлінської діяльности, якщо він вважає, що цим порушено його права і свободи".

Луганчани звернулися до Президента

ЛУГАНСЬКЕ. — Депутатська група Обласної Ради „За соціяльні та економічні реформи" надіслала звернення до Президента України Леоніда Кучми, з пропозицією, вслід за усуненням з посту голови Обласної Державної Адміністрації Петра Купіна, усунути і всю його групу. Обласний осередок Конгресу Національно-Демократичних Сил закликає Президента переглянути своє рішення щодо призначення П. Купіна на пост заступника голови Державного митного комітету України.

В АМЕРИЦІ

КОМП'ЮТЕРНІ АНАЛІЗИ підтверджують, що пропоновані республіканцями податкові зменшення не будуть помічними більшості американських громадян. Згідно з і законопроєктом схваленим у Сенаті минулого місяця 68 млн. платників податку, або 55 відсотків всіх родин в країні не відчують будь-яких змін у їхніх податкових платностях. Натомість родини середньозаробітної верстви і багаті капіталовкладники можуть сподіватися багато користей. А приблизно 13 млн. осіб можуть сподіватися податкових підвищок, або отримуватимуть менші звороти грошей згідно з урядовою програмою „Податкові кредити заробіткових приходів".

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО Уряд президента Билла Клінтона постійно говорить про притягнення до відповідальности тих, які допустилися воєнних злочинів у Боснії, то

У СВІТІ

НОВУ ОПОЗИЦІЙНУ багдадській владі організацію, метою якої є повалення президента Саддама Гуссейна, створили особи, які ще недавно належали до керівної іракської верхівки. Організація має назву „Вища рада врятування Іраку", а очолили її два зяті С. Гуссейна, які разом зі своїми дружинами, дочками президента, втекли з Іраку у серпні цього року — генерал-лейтенант Гуссейн Камаль Гасан і полковник Саддам Камаль. У найближчі дні рада проведе своє перше засідання. С. К. Гасан має намір змінити владу в Іраку мирним шляхом, однак коли президент С. Гуссейн не погодиться, то його змусять до цього силою. Вища рада матиме цивільне і військове крило, різні комісії і комітети, відділ інформації, а також власну радіостанцію, яка знаходитиметься „дуже близько від Іраку".

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Великобританії Малколм Ріфкінд категорично відкинув можливість створення

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Поганий стан моралі

В останніх днях американська преса подає підтверджені американськими медичними організаціями інформації про застрашаючий зріст випадків сексуального зґвалтування, як і родинної брутальности серед населення ЗСА. Кількість зґвалтованих жінок зросла до 700,000 річно, а з того 61 відсоток — це жінки нижче 18 років.

Інформуючи про це, преса, як й інші засоби масової інформації, вважають цей стан рівним епідемії і, розуміється, б'ють на сполох.

Ще більше може викликати переляк факт, що опитувано на тему зґвалтування жінок хлопців віком від 11-ти до 14-ти років і вони в більшості заявили, що коли хлопець „ходить із дівчиною" півроку, або коли хлопець тратить на неї гроші, він має на це право.

Немов підтвердженням цієї „епідемії" є процес в Японії, який саме проходить, де три американські вояки, стаціоновані в Окінаві, зґвалтували 12-літню японську дівчину. Ще невідомо, як цей процес закінчиться, але японська публічна опінія, порушена до краю тим випадком, вимагає усунення американських військ з Окінави, і тут не допомогли вибачення американських державних чинників, так що цей процес може мати далекойдучі політичні наслідки.

Все це може викликати не лише переляк, але і застанову, якими шляхами іде тепер загальна мораль та родинне життя, коли приносять вони вже такі наслідки. При цьому немає, здається, одного дня, щоб засоби масової інформації не подавали також інших злочинних вчинків американської молоді і це дуже часто молоді, віку, який можна ще окреслити дитячим. Грабунки, злодійства, побиття, а то й вбивства є на денному порядку. Але злочинність, а передусім нездорове родинне життя, має, здається, найбільший вплив на те, що таке поняття моралі, а радше брак поняття, що можна, а що ні, захопило дуже широкі кола молоді. І тут цей поганий вплив можна бачити не тільки в ЗСА, але й в інших країнах, а передусім бачимо ми його в Україні. Скільки доказів злочинности серед молоді, як і в родинному житті, бачимо у випадках, які реєструють українські газети в Україні. Там підлітки напали, тут зґвалтували, в іншому випадку знову чоловік у п'яному стані побив жінку, а там непорозуміння поміж подружжям довели до вбивства і так ідуть ці випадки безконечною чергою. Здається, що тепер просто важко знайти родину, де не було б розводу чи розбиття, де життя проходило б так, як годиться, в морально чистій спільноті. А де тут заповіді Божі, а де тут ця славна мораль української людини?

Розуміється, винувати треба не лише тих, що стоять на грані злочинности, але перш усього вплив довкілля, впливи фільмів та всіх тих „благ", що ідуть разом із долярами таки з багатої демократичної країни — ЗСА.

Але не лише вплив Америки діє тепер на мораль українського нового покоління, тут також багато залишків із совєтського часу, де пляшка і побиття були на порядку денному, як і розводи, що їх так легко можна було дістати без церковних законів.

Отож все це разом з найновішими статистичними даними з американського континенту б'є на сполох в українській спільноті, принайменше до тих, що здають собі справу з усіх небезпек занепаду моралі, а відповідають за наступне покоління.

Що ми робимо для того, щоб наша молодь жила кращим, чистим і здоровим життям? Що роблять у тому напрямі батьки, молодечі організації, громадські установи, а передусім Церкви?

Перед молодим українським поколінням стоїть велика моральна небезпека і це однаково тут, в діяспорі, і там, в Україні, бо вплив поганого прикладу є завжди сильніший, як доброго.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Микола Рябчук

ВІЛЬНА ПРЕСА УТВЕРДЖУЄ СВОБОДУ

I

П'ять років тому, під тиском громадськости, ґорбачовський уряд скасував цензуру і прийняв відносно демократичний закон про пресу. Той самий закон, з невеликими змінами, діє й сьогодні в Україні. Формально він нічим не відрізняється від подібних законів у інших демократичних країнах. Але якщо формальна свобода дарується ззовні указами і декретами, то справжня свобода осягається поступово — як певний якісний стан, до якого суспільство доростає — або не доростає.

Формальна свобода в післякомуністичних суспільствах, яку правильніше б назвати лібералізацією, переживає сьогодні серйозні випробування на шляху трансформації у свободу реальну. Формально вільна преса в Україні випробовується все ще невільною, соціялістичною економікою, все ще невільним, совєтським суспільством, все ще невільною, колоніяльною культурою.

Це означає, що в царині економіки вільна преса стикається з монополізмом друкарень, постачальників паперу, розповсюджувачів готової продукції, котрі, не маючи конкуренції, диктують ті ціни і ті умови, які їм заманеться. Як наслідок, вартість газет і журналів в Україні на дев'яносто відсотків складається з друкарських та поштових витрат, тоді як платня працівникам редакцій (про гонорари вже нема й мови) не перевищує 5-10 відсотків. Жодне українське видання не є нині самоокупним: з одного боку, зубожіле населення не в змозі платити за пресу її реальну ціну, а з іншого боку, неможливо знизити ту ціну за рахунок реклям, бо ж реклямувати будь-що в дефіцитній монополізованій економіці, власне кажучи, немає потреби.

У царині культури вільна преса стикається з наслідками колонізації й русифікації, зокрема з тим, що значна частина населення не вміє або й не хоче читати "селянською" мовою, глибоко зневажаючи цей "колхозний" чи, як кажуть справжні інтернаціоналісти, "коровій язик", — незалежно від того, що на ньому написано. Відтак конкурувати з російською пресою українським виданням дуже важко, бо ж російські, маючи куди ширший ринок збуту, коштують менше, та й робляться, як правило, професійніше — відповідно до ресурсів панівної, імперської культури.

Мовна відчуженість і реґіональна роздрібленість населення (плюс фінансові проблеми) спричинились до того, що в Україні фактично й досі нема жодної справді потужної і впливової загальнонаціональної газети. За даними Центру "Демократичні Ініціятиви", 43.7 відсотки населення читають міські й обласні газети (переважно українськомовні на заході, російськомовні на сході). Ще 27.9 відс. читає районні газети (здебільшого україномовні, але майже поспіль крипто-комуністичні). Далі за популярністю йдуть три московські видання: "Ізвєстія", "Комсомольская правда", "Арґумєнти і факти" — 16.6 відс., "Кієвскіє вєдомості" — 8.3; "Голос України" — 7.8; "Нєзавісімость" — 5.3; "Сільські вісті" — 4.4; "Труд", "Россійская ґазєта" — 4.1; "Урядовий кур'єр" — 4.0; "Правда України" — 3.5; "Інтєрєсная ґазєта", "Анєкдот" — 3.4; "Новості" — 1.5; "Літературна Україна" — 1.1. Решту видань читає менше одного відсотка опитаних. Неважко помітити, що україномовними в цьому переліку є лише крипто-комуністичні "Сільські вісті", нуднувато-офіціозні "Урядовий кур'єр" та "Голос України", і специфічна (варта, зрештою, окремої розмови) "Літературна Україна".

(Закінчення буде)

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!
Д-р Павло Пундій

Катаракта ока

Катаракта, яка трапляється часто у людей старшого віку, — це хвороба очного кришталика, який заростає непрозорим матеріялом і не пропускає променів світла для нормального бачення.

Таких катаракт є багато родів: є катаракта родинна, від народження, що звичайно переходить з роду в рід, травматична, катаракта при діябеті або у старшому віці. Далі є катаракта верхня або нижня, залежно від того, де на кришталику вона знаходиться і т.д.

Звичайно катаракти постають через біохемічну зміну в кришталику і нагромадження біло-сірої субстанції, але причина нам невідома.

Тут, в Америці, коло 15 відсотків людей старшого віку дістають таку катаракту, з яких дві треті переходять щасливо операції і задовільно бачать.

Катаракта розвивається повільно і без болю. В початковій стадії лікарі приписують відповідні очні краплі та часто змінюють окуляри.

Коли катаракта є цілком дозріла, пацієнт мало що бачить, тоді треба провести повне обстеження ока й операцію очним спеціялістом.

Операція на катаракту — це прецизна і делікатна процедура, звичайно зроблена при місцевому знечуленні, або при звичайній анестезії. Пацієнт не відчуває жодного болю і скоро може піти додому. Хірург робить маленький розтин на рогівці та соском витягає білу субстанцію з кришталику, або хірургічно витягає цілий непрозорий кришталик, а на це місце вкладає штучний кришталик і кількома швами зашиває рогівку.

Якщо не вкладає штучного кришталика, то приписує відповідні окуляри або контактні лінзи. Після такої операції зір пацієнта поліпшується на 90-100 відс. і він може нормально працювати, читати і дивитися на телевізор або керувати автом. Тому не треба боятися такої операції, бо здоров'я — всьому голова!

Марія Білей

„ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІКОНИ X-XX СТОЛІТЬ"

Інтерв'ю з д-ром Д. Степовиком

Кор.: Професоре Степовик, як виник у вас задум написати монографію про такий складний жанр церковного малярства, як ікона?

Дмитро Степовик: Подібні задуми не народжуються за одну ніч. Майже 30 років я працюю в Національній Академії Наук України, в Інституті мистецтвознавства, над давнім релігійним мистецтвом українського народу, головно ґравюри. У нас в Україні між ґравюрою й іконою в давнину існували тісні взаємини: в іконографії, стилістиці, орнаментиці. Пишучи книжки про ґравюри, я постійно звертався до збережених ікон (на жаль, їх збереглося дуже мало) і десь з середини 70-их років, тобто років 20 тому, почав мріяти про прийдешні часи, коли зможу написати про нашу велику школу ікономалювання, яка була несправедливо зневажена світовим іконознавством, а нашими іконознавцями (переважно безбожниками) спотворена, зведена до звичайного жанру малярства, до суми якихось формальних рис.

Кор.: І ви таки дочекалися цього часу?

Д. С.: Ні, я почав поволі збирати матеріял давно, не знаючи, коли книга буде видана, бож навколо в Україні шаленів атеїзм і писати про богословські, літургічні й мистецькі основи ікони, та ще й її відмінність від російської, було рівнозначно „антисовєтській пропаґанді й аґітації". У найтяжчі часи, коли тривали арешти української патріотичної інтеліґенції, я вечорами, сторінка за сторінкою, писав працю „Українські ікони козацької доби XVI-XVIII століть", в якій розкривав велич мистецтва барокко в нашому сакральному малярстві. Як історик мистецтва, я мав доступ до музейних збірок ікон, бував часто в церквах і нагромадив великий фактичний матеріял.

Кор.: Але ж ваша велика й гарно оформлена книга, яка от-от виходить у київському видавництві „Либідь", не тільки про козацьку добу, а охоплює ікономалярство від Володимирового хрищення до сьогодні?

Д. С.: Давніше написана праця про ікони козацько-гетьманської доби стала розділом (власне, трьома розділами) нинішньої моєї книги. Я продовжив цю тему і довів її до XX століття вже коли в повітрі запахло свободою України. На щастя, мене 1989 року запросив для викладів Альбертський університет у Канаді, а 1990 року — Український Музей в Ню Йорку для наукової роботи. У цих країнах я був відповідно 6 і 9 місяців, і [illegible] громадою [illegible] про ікони. Я зібрав поважний матеріял про ікономалярство української діяспори: Гординський, Дмитренко, Осінчук, Андрусів, Дохват, Мокріцький і багато інших. Нарешті, в Лондоні, Парижі, Римі я познайомився з українською модерною іконою: Глувко, Мазурик, Мирон Левицький, Сологуб. Мені нелегко було пов'язати пласти українського ікономалярства XIX і XX століть з нашою сакральною клясикою, але я так захопився темою, що думав про неї кожен день, і потроху писав далі. Бог і добрі люди допомогли мені в подорожах на Захід, без чого написати про нову українську ікону не було б змоги. Я особливо вдячний Українському Вільному Університетові у Мюнхені, який 1990 року запросив мене для викладів мистецтва, а тепер я є надзвичайним професором цього університету, не полишаючи своєї роботи в Києві. Професори Цюцюра, Янів, Жуковський, Васькович, Лабунька, Ґой, Цимбалістий, Дражньовський, Соколюк та інші сприяли моїй праці у Мюнхені й допомогли краще зрозуміти культуру і мистецтво української діяспори. Це ж саме я міг би сказати про ієрархів і священиків обох наших Церков — Православної й Греко-Католицької.

Кор.: Я була у видавництві „Либідь", що в самому центрі Києва, на Хрещатику, бачила макету вашої чудової книги, розмовляла з директором видавництва Оленою Бойко і головним редактором Світланою Головко. Мені сказали, що вони чекають виходу книги „Історія української ікони X-XX століть" з надією — такої великої книги з 300 кольоровими репродукціями ікон вони досі не друкували. Із

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Подяка за допомогу

ВП Пане Редакторе!

Звертаюсь до Вас з привітом та із глибокою вдячністю за Вашу допомогу і гуманність.

Прошу дозвольте мені висловити щиру подяку всім Вашим читачам, що допомогли нам. Роками по цілій Україні шукали ми помочі, щоб врятувати зір моєму маленькому синові Михасеві. Але, на жаль, на таку складну операцію, яку Михась потребував, у нас не було надії. Надія на можливу операцію з'явилася тоді, коли ми зустріли доктора Василя Селезінку з Америки в очній клініці в Івано-Франківському.

Одначе на таку складну операцію треба було їхати аж до Сент Луїсу до шпиталя, де д-р Селезінка працює. Це вимагало великих фондів, де взяти потрібні гроші? Д-р Селезінка шукав і звернувся до Організації Допомоги Сиротам в Україні за допомогою. Організація відразу звернулася до редакції „Свободи", бо знали, що тільки за допомогою „Свободи" неможливе може стати можливим.

І дійсно. Довідавшись про наше горе, Ви відразу помістили статтю про нашу тяжку ситуацію до відома Ваших численних читачів.

І ось тепер хочу сердечно подякувати Вам і Вашим добрим, щирим читачам, що, відчувши нашу потребу, пересилали грошову допомогу і до Організації Допомоги Сиротам і до кредитівки „Самопоміч" у Ню Йорку. Їх співчуття і щедрість дозволили мені і Михасеві приїхати через Ню Йорк до Сейнт Луїсу, до шпиталя д-ра Селезінки, де відбулися дві дуже складні безкоштовні операції. Завдяки докторові Селезінці мій син Михась бачить. Після чотирьох місяців лікарської опіки в Америці ми вертаємося в Україну.

Ми дуже, дуже дякуємо Вам усім, дорогим землякам, і всім тим, хто помагав нам в Ню Йорку і в Сейнт Луїсі. Ви всі стали „батьком" моїй дитині, коли найбільше він Вас потребував.

Допомога і доброта Вашої редакції сиріткам в Україні не має меж.

Хай Господь Бог Всевишній нагородить Вас усіх своїми ласками.

Назавжди Вам вдячні,

Наталка і Михась Довганюки

Володимир Романюк,
Україна

ВПЕВНЕНІ КРОКИ „БОЙКІВЩИНИ"

III

Директор самбірського музею „Бойківщина" (свого часу знищеного большевицькими зайдами) Роксоляна Данчин жваво розповідала про те, як там продовжуються традиції, розпочаті засновниками музею та Товариства „Бойківщина" в 1927 році: адвокатом Володимиром Гуркевичем, лікарем Володимиром Кобільником, письменником Іваном Филипчаком, педагогами Антоном Княжицьким, Михайлом Скориком, усією самбірською інтеліґентською старшою ґенерацією.

— Діяльність музею було відновлено 5-го грудня 1993 року, — продовжувала Р. Данич. — Зліквідований за наказом міністерства культури тодішньої УССР у 1954 році, музей до того часу був величезний, з багатющою колекцією експонатів — понад 30,000. Їх було розпорошено, розтягнено, розкрадено по різних музеях. Добре, що частина цього добра таки збереглася в Дрогобицькому та Стрийському Краєзнавчих, а також у Музеї Українського Мистецтва у Львові. Зрозуміло, що ми хотіли б, аби повернути до нашого музею якомога більше втраченого.

Самбірський музей тісно співпрацює з науково-культурологічним Товариством „Бойківщина". Основну ж увагу спрямовує на те, щоб зібрати та показати найширшому загалові національну культуру бойків, передусім, одяг, ткацтво. Те, що мають нині (біля 700 експонатів) вдалося зберегти завдяки колишньому директорові школи, вихідцеві зі східньої України Георгієві Машурі. У згадуваному розбійному 1954 році він зробив свій патріотичний вчинок. Сьогодні, на переконання Роксоляни Данич, потрібно все зробити для того, аби повернути в музей вивезене до Німеччини, Санкт-Петербурґу, Одеси...

За польських часів Самбірський Музей було визнано найкращим реґіональним музеєм, який надавав велику допомогу багатьом собі підібним. Зокрема, у Стрию, Теребовлі тощо. Директор твердо вірить, що рівень музею буде відновлено. Сьогодні прихильники музею готують експедицію по Турківщині й Старосамбірщині, збираються провести Міжнародний історично-краєзнавчий семінар „Населення Бойківщини у контексті загальнокарпатського етнокультурного розвитку". Семінар присвячено 110-річчю від дня народження відомого археолога, етнографа й публіциста Володимира Кобільника, а запрошені на нього будуть і представники з діяспори, зокрема із ЗСА (Філядельфія). В праці семінару братиме участь і донька В. Кобільника Ольга Пройс-Кобільник, яка проживає в Ганновері (Німеччина) та є частим гостем Товариства „Бойківщина". Запрошено й археологів з Канади і ЗСА.

Протягом останніх років відроджений музей у Самборі зорганізував ряд досить цікавих виставок, зокрема й в органній залі Самбора, котру свого часу большевики перетворили на склади, а народною ношею, справжніми перлинами мистецтва, мили в тих складах підлоги. В грудні проведуть наступну велику конференцію, присвячену 125-річчю від дня народження та 50-річчю з дня смерти згадуваного вже вище письменника Івана Филипчака.

Визначаючи ще один з головних напрямків діяльности товариства, завідувач катедрою Дрогобицького Педагогічного Інституту Ярослав Радевич-Винницький зауважив:

— Наше товариство охоплює реґіони: Івано-Франківщину, Львівщину, Закарпаття, включно з землями, які відійшли, скажімо, до Польщі. Найбільше тішимося з праці осередків товариства, які діють на Закарпатті. Чому? Вороги українського народу там проводять витончену сепаратистичну роботу, видумавши якусь, начебто, четверту націю. А ми доводимо, що на Закарпатті в основному живуть бойки, гуцули на лемки. Бож зверніть увагу: на Буковині й Івано-Франківщині гуцули є українці, а в Закарпатті, бачте, ті ж гуцули чомусь не українці! Те ж саме й з бойками, які на Львівщині та Івано-Франківщині — українці, а в Закарпатті — ні. Абсурд! Тому ми через субетнічність проводимо працю за соборність України.

* * *

Жодна людина, яка прислужилася українській справі, не має бути забута, а якщо ім'я забуте, то його слід обов'язково повертати нашому народові, його пам'яті. Адже найдорожче, що має нація — то люди. І ми просто не маємо права дати пропасти чомусь нашому.

Підтвердженням цього є й повсякчасна праця Товариства „Бойківщина". Назабаром, зокрема, відбудеться презентація виданої Товариством „Відродження" в Дрогобичі книжка „Анна Ярославна — королева Франції", рукопис якої знаходиться в згаданому самбірському музеї. Принагідно скажу, що приміщення музею дуже цікаве як пам'ятка архітектури XVII століття. Це — колишня парафіяльна школа, збудована у 1674 році; будівля в стилі барокко, двоповерхова, з двоповерховими ж водночас підвалами та підземними переходами, що свого часу сполучували її з костелом, ратушею Самбора і навіть протилежним кінцем міста. Власне оті двоповерхові пивниці плянують використати для фондо- та іконосховищ, інших експонатів, які сподіваються повернути в музей.

...Під завісу нашої зустрічі з управою Товариства „Бойківщина" з осідком у Дрогобичі я мав приємну нагоду переговорити з гостем Прикарпаття Володимиром Маричем, який проживає в Едмонтоні. В. Марич у своєму місті є секретарем і касиром Відділу Товариства „Бойківщина", в якому працює практично від часу його заснування понад чверть століття тому.

— Ми, — розповів В. Марич, — почули, що тут, у краю, відроджується Товариство „Бойківщина", а тому вирішили нав'язати контакти. Таке доручення від моїх товаришів з Едмонтону дістав я, коли вони дізналися, що знову відвідаю рідний край, а це вже шостий раз. Наш едмонтонський осередок не є великий, налічує коло 40 членів. Практично в ньому самі бойки чи дуже близько пов'язані з ними люди. На жаль, у нас мало активної молоді. Вона поволі відходить від бойківської справи, бо є вже, напевно, п'ятого покоління еміґрації до Канади.

Я бачу, що ви тут багато й активно працюєте, без порівняння краще зорганізовані, ніж ми, за океаном. Це не дивує, бо ви є на батьківщині. Ми ж, навіть усі заокеанські бойки, якби вписалися до товариства, то й це була би лиш мала частинка порівняно з галицьким реґіоном.

Ми хотіли б мати з вами контакти не лише для того, щоб допомагати вам, але й отримувати поміч від вас. Літературою, виданнями, що стосуються як Бойківщини, так і Галичини в цілому. Хотілося б взагалі слідкувати за розвитком вашого товариства. Я щиро зичу вам всякого добра і сили в праці для українського народу, для України.

(Закінчення на стор. 4)

ДОРАДЧИЙ ПАНЕЛЬ Державного управління харчів і ліків у вівторок, 7-го листопада, порекомедував приспішити схвалення першого нового ліку, котрий поборює вірус, який спричинює захворювання АІДС. Згаданий дорадчий панель твердить, що лік саквінавір повинен бути прийнятим, як передвісник цілої групи нових ліків, які перешкоджають розмножуватися вірусові, що є спричинником хвороби АІДС. Це буде перший новий лік для лікування АІДС від 1987 року, коли то дозволено вживати АЗТ для лікування АІДС.

КОЛИШНІЙ ГОЛОВА кабінету міністрів Італії, досмертний сенатор Джуліо Андреотті стане перед судом за свою безпосередню причетність до організації вбивства відомого журналіста Міно Пекареллі в 1979 році. Таке рішення прийняв суддя з Перуджі Серджіо Матерія. Разом з колишнім прем'єром на лаву підсудних сядуть колишній сенатор Кляводіо Вітальоне, керівники мафії Піпо Кальо та Ґаєтано Бадальменті, а також Мікелянджело Ля Барбара, який був виконавцем замовного вбивства.

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ФУНДАЦІЇ ПІДТРИМКИ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ УКРАЇНИ

за час від квітня 1992 року до кінця липня 1995 року:

На початку треба дати кілька фактів про саму Фундацію: весною 1992 р. голова Екзекутиви ККДУ д-р Богдан Бурачинський одержав письмо-просьбу від тодішнього Міністра Закордонних Справ України Анатолія Зленка, щоб діяспора допомогла відчинити Амбасаду України у Вашінґтоні. При помочі американських адвокатів голова ККДУ знайшов розв'язку, яка полягала в тому, що зареєстровано групу людей як чужинецьких агентів, які могли легально збирати фонди на потреби дипломатичних місії України і передавати їх легально українській Амбасаді. Такого права не мала жодна інша українська організація. На думку голови Екзекутиви, в той час це мала бути найкраща розв'язка легального порядку.

До діяльности ККДУ на терені ЗСА треба віднести активну допомогу, уділену при влаштуванні приміщень у Вашінґтоні для амбасади України. Члени Екзекутиви ККДУ брали особисту участь у виборі тимчасового приміщення амбасади, як і уфундування для неї необхідного устаткування. ККДУ платив також за місячне комірне аж до часу, коли Амбасада купила свій власний дім. Члени Екзекутиви теж оглянули і зарекомендували цей дім ще перед його купном.

До дирекції Фундації підібрано п'ять осіб, які дали згоду бути в ній. Це — д-р Степан Ворох, інж. Роман Галібей, мгр Марта Шміґель, Богдан Стус з Каліфорнії й інж. Дам'ян Кордуба. На початку ККДУ зложив 20,000 долярів як перший даток у збіркову акцію. Д-р Богдан Бурачинський, голова Екзекутиви ККДУ, вложив надзвичайно багато праці при леґалізації фундації. З дальшої практики однак виявилося, що це був не надто вдалий підбір людей до тісної співпраці, бо ці особи віддалені від осередку праці в Ню Джерзі і не могли фізично себе уділяти в праці Дирекції Фундації. Справді, мгр Марта Шміґель виявила себе надзвичайно активною, працюючи в Рочестері, Ню Йорк, де зібрала зі своїми співпрацівниками на фонд Фундації поважну суму — 107,000 долярів. Натомість Богдан Стус, з Каліфорнії, захворівши несподівано, не міг проявити значнішої діяльности у своєму терені. В скорому часі рівнож інж. Роман Галібей зрезиґнував зі становища директора з огляду на своє здоров'я.

Успіх збіркової акції в перших двох роках треба завдячувати в першу чергу окремим організаторам зі структури ККДУ, які на місцях взялися з ентузіязмом до збіркової акції. Постійний заклик у „Свободі" також мав свій добрий вплив на громаду, спонукуючи її до небуденної жертвенності.

Не менше причинилися до успіху також особисті виступи наших амбасадорів д-ра Олега Білоруса і Віктора Батюка на всенародних зібраннях-вічах, організатором яких в більшості був голова Фундації д-р Степан Ворох при участі місцевих ентузіястів. Назагал треба сказати, що українська громада в ЗСА виявила не абияке зрозуміння для важливости творення амбасади України у Вашінґтоні і виказала свій практичний патріотизм і до глибини свого серця, і до глибини своєї кишені. Всі ми ясно зрозуміли, що спільно відповідаємо за долю Батьківщини, де б ми не перебували. Таке наставлення було головною причиною нашого успіху.

У дальшому розвиткові подій назріла потреба купна власного будинку для Генерального Консуляту в самому місті Ню Йорк, як найбільшому осередкові фінансів світу. При допомозі реальностевого агента Ірени Стецури підшукано будинок при 240 Іст 49-та вулиця на Мангеттені. Консул Віктор Крижанівський згодився на цей будинок, який треба було цілковито відбудувати. Будинок цей треба було купити ще до кінця травня 1993 року, щоб не втратити заплаченої суми за рентування за останніх шість місяців. Ціна купна будинку була один мільйон двісті тисяч долярів, яких Фундація тоді не мала. Для акції набуття будинку під консулят створено в Ню Йорку „Метрополітальний Комітет". Очолив його інженер Всеволод Саленко, секретарем став Осип Труш. Закуп будинку можна було тільки тоді зреалізувати, як скоро Іван Гинянський підписав моргедж-гіпотеку на суму, що нам невистачала: сімсот двадцять тисяч долярів. Будинок цілковито відновлено внутрі і назовні. В новій шаті передано будинок до ужитку консуляту України. На святочнім відкритті, яке відбулося 5-го березня 1994 року, був присутній тоді Президент України Леонід Кравчук.

Щоб сплатити гіпотеку створено т. зв. „Клюб 700". Дотепер зібрано сто тисяч долярів, а на решту, треба сподіватися — знайдуться більші фундатори і поможуть спалити цей „моргедж".

На цьому місці Дирекція Фундації почувається до милого обов'язку висловити глибоку подяку цілій нашій громаді за її щедрі пожертви на потреби Амбасади у Вашінґтоні і на цілковиту перебудову будинку для Генерального Консуляту в Ню Йорку, як також дякує поодиноким особам, які причинилися до дуже успішного переведення збірки. Нижче подаємо список збірщиків по стейтах:

Стейт	Долярів	Жертводавці	Збірщики
Ню Йорк	797,995.50	1654	Тарас Шипилявий (Олбані), Ярослав Кіцюк (Йонкерс), Микола Василик, д-р Роман Барановський, Михайлина Баран, Дарія Барон, Теодора Кульчицька, Галина Хамула (Керґонксон), Наталія Канюга (Кредитівка Ню Йорк), Марта Шміґель, Марія Крамарчук (Рочестер), о. Володимир Базилевський Іван Винників, Лідія Матіяшек, д-р Богдан Кекіш, Юрий Штогрин, Слава Рубель, інж. Всеволод Саленко (Ню Йорк)
Ню Джерзі	242,220.66	874	Інж.Дамян Ґеча (Ню Бронзвік), Наталія Посева (Трентон), д-р Іван Пелех (Морріс Плейнс), Ілія Шевчук (Джерзі Сити), Василь Вінтонів (Байон), Петро Зятик (Виппані), Дмитро Боблак (Нюарк), Осип Труш (Юніон)
Пенсильванія	143,155.82	751	Уляна Мазуркевич, Віра Гомик, Орися Гевка, інж. Борис Захарчук, Тамара Стадниченко, Христина Кульчицька, Богдан Артимишин, Іван Скіра (Філядельфія), інж. Михайло Корчинський, інж. Сидір Тимяк (Піттсбурґ), інж. Петро Саляк (Скрентон — Український Братський Союз)
Огайо	124,641.40	387	Ліда Базарко, Василь Ліщеноский (Клівленд), Василь Лаврів (Парма), Александер Крайчик, Степан Ганчарик (Льорейн), Орест Микитин (Акрон), Петро Бабич (Кентон)
Мишиген	119,367.63	404	Любомир Татух, Мирон Воронович, Зенон Василькевич, Аня Сасик (Дітройт-Воррен)
Фльорида	86,031.92	234	Леонід Гусак (Маямі-Голлівуд) д-р Володимир Король (Норт Порт), Ольга Филипович, Богдан Головід, Степан Ривак (Ст. Петерсбурґ)
Коннектикат	71,511.63	152	Орест Кузьма, Богдан Покора (Гартфорд), Христина Мельник (Ню-Гейвен)
Массачусетс	27,358.04	115	Михайло Франківський, Йосеф Харина, Сергій Кайка, д-р Іван Дідюк (Бостон)
Каліфорнія	22,832,00	109	Александер Скоп (Сан Дієґо), Богдан Стус, Зенон Захаріясевич (Лос Анжелес)
Мериленд	13,231.01	44	Андрій Чорний, Евген Снігура (Балтимор)
Тексас	4,500.00	5	Д-р Теодор Трусевич
Ровд Айленд	1, 222.00	37	Іванна Ганушевська (Вуннсакет)
Ореґон	880.00	13	Інж. Тадей Ґеців
Вашінґтон	490.00	4	Інж. Тадей Ґеців
	40,174.87	135	Колорадо (6,310.00) (15); Арізона (5,875.00) (14); Іллинойс (5,850.00) (26); Вірджінія (3,175.00) (8); Вашінґтон, ДК (2,790.00) (4); Небраска (2,500.00) (4); Ню-Гемпшір (2,000.00) (2); Делавер (1,925.00) (8); Індіяна (1,600.00) (4); Невада (1,300.00) (5); Арканзас (1,285.00) (7); Мінесота (1,075.00) (9); Айова (1,000.00) (1); Північна Каролайна (850.00) (5); Південна Дакота (650.00) (4); Кентакі (500.00) (1); Гаваї (250.00) (1); Міссурі (200.00) (2); Південна Каролайна (200.00) (2); Джорджія (150.00) (2); Теннесі (150.00) (3); Луїзіяна (150.00) (1); Онтаріо (119.87) (2); Північно-Західна Територія (100.00) (1); Вісконсин (100.00) (1); Оклахома (50.00) (2); Ню Мексіко (20.00) (1).
Разом	**1,695,612.48**	**4918**	

Дотепер вміщено у „Свободі" десять довгих списків жертводавців, як також шість списків від „Метрополітального Комітету". Для завершення праці Фундації всі імена жертводавців будуть зібрані у двох томах по-українськи і по-англійськи, копії яких будуть вміщені в Амбасаді у Вашінґтоні і в Генеральному Консуляті в Ню Йорку. Кожний жертводавець буде мати змогу провірити своє прізвище і висоту власної пожертви в тих місцях. Імена жертводавців, які дарували тисячу або більше долярів, є вивішені на спеціяльних пропам'ятних дошках в Амбасаді у Вашінґтоні і в Консуляті в Ню Йорку на час, як довго ці інституції будуть існувати. Список жертводавців у Консуляті є ще незакінчений.

Три особи працювали дотепер на комп'ютерах, щоб приготувати узгіднені списки, а саме: інж. Нестор Голинський, інж. Петро Кордуба і Ліда Чорна-Матіяшек з УККА, Ню Йорк.

Накінець подаємо зіставлення всіх приходів і розходів Фундації за цей самий період її діяльности.

За Дирекцію Фундації Підтримки Дипломатичних Представництв України:

д-р Степан Ворох — голова; **Осип Труш** — секретар **Дам'ян Кордуба** — касир; **Марта Шміґель** — член Дирекції

ЗВІТ ПРИХОДІВ І РОЗХОДІВ
1-го серпня 1995 р.

ПРИХОДИ

Пожертви		
Готівка з бенкету (Олбані, Н. Й.)	5,313.00	0.31%
Жертводавці	1,695,612.48	99.57%
Зворот датків	(12,385.00)	-0.73%
Разом пожертви	**1,688,540.48**	**99.15%**
Відсотки-дивіденди	**14,392.67**	**0.85%**
РАЗОМ ПРИХОДИ	**1,702,933.15**	**100.00%**

РОЗХОДИ

Вплати до Посольств України		
Амбасада до ЗСА, Вашінґтон, ДК	693,138.29	43.58%
Амбасада до Польщі	8,002.00	0.50%
Консулят до ЗСА, Чикаґо, Ілл.	1,000.00	0.06%
Консулят до ЗСА, Ню Йорк, Н.Й.	837,350.00	52.64%
ОН Місія (Ню Йорк, Н.Й.)	1,769.65	0.11%
Разом вплати до Амбасади і Консулятів	**1,541,259.94**	**96.90%**
Збіркові видатки		
Бенкет (Олбані, Н.Й.)	3,372.20	0.21%
Клівленд, Огайо	290.56	0.02%
Православна Федеральна Кредитівка (Ню Йорк, Н.Й.)	200.00	0.01%
Скрентон, Па.	338.12	0.02%
Разом збіркові видатки	**4,200.88**	**0.26%**
Оголошення		
Летючки	314.00	0.02%
Оголошення в „Свободі"	12,440.65	0.78%
Оголошення в телебаченні	12,550.00	0.79%
Разом оголошення	**25,304.65**	**1.59%**
Адміністративні видатки		
Засідання	1,089.52	0.07%
Правні дорадники	7,007.95	0.44%
Банкові оплати	134.25	0.01%
Устаткування	1,888.32	0.12%
Знимки	175.91	0.01%
Реєстраційні оплати	2,790.00	0.18%
Поштові і бюрові видатки	5,151.21	0.32%
Телефонні видатки	718.50	0.05%
Подорожі	409.80	0.03%
Разом адміністративні видатки	**19,365.46**	**1.22%**
Різне		
Відсотки за позику	200.00	0.01%
Податок — Православна Федеральна Кредитівка (Ню Йорк Н.Й.)	247.58	0.02%
Разом Різне	**447.58**	**0.03%**
РАЗОМ РОЗХОДИ	**1,590,578.51**	**100.00%**
САЛЬДО (приходи менше розходи)	**112,354.64**	

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 27-го жовтня 1995 р. упокоївся в Бозі наш дорогий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО

бл. п.

ПОЛКОВНИК

ІВАН МОРОЗ

У глибокому смутку залишив:

дружину — СТЕФАНІЮ
дочок — ОКСАНУ з родиною
— ВІРУ з родиною
синів — ІГОРА з родиною
— ЮРІЯ з родиною
— ТАРАСА
дев'ятеро внуків.

ПАНАХИДА була відправлена в неділю 29-го жовтня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lashowski Funeral Home при 367 Prospect Str. Binghampton, N.Y.

ПОХОРОН відбувся в понеділок 30-го жовтня о год. 10-ій ранку в українській православній церкві св. Івана Хрестителя, а відтак на парафіяльний цвинтар в Jahnson City, N.Y.

З приводу невіджалуваної смерти

св. п.

радника

БОГДАНА ЛАСТОВЕЦЬКОГО

Дирекція Українського Народного Дому висловлює щирі співчуття синові Андрієві з дружиною і родині.

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ В НЮ ЙОРКУ

Ділимося сумною вісткою, що 8-го листопада 1995 р. після короткої недуги упокоївся в Бозі на 86-му році життя

сл. п.

суддя

БОГДАН ЙОСИФ ЛАСТОВЕЦЬКИЙ

уроджений 17-го січня 1910 р. у Львові, Україна

ПАНАХИДА відправиться в четвер 9-го листопада о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 E. 7th St,, New York, N.Y.

ПАРАСТАС відправиться в п'ятницю 10-го листопада в год. 7:30 веч. в тім же похороннім заведенні.

ПОХОРОННІ відправи відслужаться в суботу 11-го листопада о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, відтак на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У глибокому смутку залишив:

сина — АНДРІЯ з дружиною ТЕОДОЗІЄЮ
сестрінку — ЛІДІЮ ПАСЛАВСЬКУ з мужем БОГДАНОМ та дітьми:
— МИХАЙЛОМ з дружиною УЛЯНОЮ і сином БОГДАНОМ
— МАРІЧКОЮ ГІЛІЄР з мужем МИХАЙЛОМ
— ОЛЕЮ ПАЛЮХ з мужем ІГОРЕМ та донькою АНАСТАЗІЄЮ
та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді й Україні.

Вічна йому пам'ять!

ПОДЯКА

з волі Всевишнього 11-го листопада 1994 року відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО, БРАТ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п. о. ДИЯКОН

БОГДАН ЙОСАФАТ ТАРНАВСЬКИЙ

Цією дорогою складаємо щиру подяку:

Преосв. Владиці Василеві Лостенові за відслуження Парастасу і похоронної Святої Літурґії та за виголошення зворушливого прощального слова-проповіді.;

отцям віцеректорові колеґії св. Василія Мирославу Трояновському, парохові Левові Моско, монс. Петрові Федорчукові, монс. П. Скрінковському, мітратові Володимирові Андрушкові, Михайлові Мищукові та Йонатанові Морсові за сослуження у відправах Парастасу і Святої Літурґії;

отцям д-рові Володимирові Фіґолеві, деканові крилош. Петрові Оґіркові, Кирилові Анґелові, Ігореві Міджаку і семінаристам з України та піддияконові Юрієві Малаховському за відслуження Панахиди;

о. монс. Левові Москові за відвідування покійного в лікарні й уділення покійному св. Тайн сповіді і Причастя та єлеопомазання;

отцям канонікові Любомирові Мудрому, Теодорові Гуманицькому, крилош. Ярославові Шустові і деканові крилош. Петрові Оґіркові за відслуження Заупокійних Святих Літурґій в сороковий день смерти покійного;

о. шамб. Іванові Сквіллерові і отцям Миронові й Михайлові з України за запечатання гробу;

сестрам служебницям Пресвятої Діви Марії Іванні, Тадеї, Шарлоті, Бонавентурі, Іренеї, Бернарді і провінційній настоятельці С. Йонатані Дученській за Служби Божі і молитви;

добродійці Єлисаветі Ґардаш за її безмежну поміч і молитви;

о. д-рові Бойсакові, о. мітратові В. Андрушкові ,о. монс. П. Федорчакові, о. канонікові Л. Мудрому, о. деканові крилош. П. Оґіркові, семінаристам св. Василія, катехиткам з Бразилії, італійським монахиням, д-рові Романові Процику і мґр-ові Степанові Хемичу за часті відвідування хворого о. диякона Богдана вдома і в шпиталі;

диригентам Петрові Кочанському, інж. Олександрові Пришлякові і членам церковного хору за молитовний спів під час похоронних відрав;

адміністрації епархіяльного цвинтаря св. Духа в Гемптонбурґу на чолі з парохом о. шамб. Іваном Сквіллером за підготовку і переведення тризни;

Анні і Йосифові Іванівам, родинам Мазярів і Забігачів, Українському Науковому Інститутові Гарвардського Університету і Фондові Катедр Українознавства за квіти:

директорові Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) проф. Григорієві Грабовичу та колишнім студентам і співробітникам УНІГУ Ользі Андрієвській, Олегові Ільницькому, Наталії Пилипюк, Зенонові Когутові, Франкові Сисину, Уляні Пасічник, Максимові Тарнавському, Іванові-Павлові Химці, Адріянові і Христі Балко Сливоцьким, Ваві Бачинській, Тамарі Орловській і приятелям: родині Дужих, о. крилош. Ярославові і Олександрі Шуст, Оксані і Богданові Кузишинам, родині Янкевичів, Елейн і Даніель Петровим і Дарії Мудрій за вислови співчуття;

д-рові Василеві Ленцикові, інж. Олександрові Пришлякові і ред. Миколі Ґаліву за статті-некрологи в пресі;

д-рові Степанові Ворохові, інж. О. Пришлякові, інж. Василеві Лагошнякові, мґр-ові С. Хемичу, д-рові Р. Процикові, Ксені Драґан і Лідії Стецик за виголошення прощальних промов.

Хай Господь винагородить вас усіх щедрими ласками

дружина — Анна
діти — Юрій і Галина з родинами

На ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖБИ пожертвували:

Микола Вайда з дружиною, Анна Воска, Іванна і д-р Тарас Ганушевські, Люба Дика, Микола і Марія Дембіцькі, інж. Ярослав і Ольга Дужі з родиною, Анна Забігач з родиною, Петро Кочанський з дружиною, Марія і Володимир Логоцькі, Анна Луків з родиною, о. дияк. Ю. Малаховський, Джо Малінак, д-р Зенон Савицький з дружиною, Олівер Франклін з дружиною, Стефа Яхницька і друзі з України.

Замість квітів на могилу бл. п. о. диякона Богдана Тарнавського пожертвували:

На СЕМІНАРІЮ у СТЕМФОРДІ:

Анна Тарнавська, Юрій Тарнавський з родиною — по $500; д-р Роман і Лідія Процики — $250; Галина Тарнавська Контічіо з родиною — $200; Ярослав Кравчук, Співробітники „Bell Lab", мґр. Степан і Марія Хемичі — по 100; Алекс і Оксана Мазяр, Іван і Галина Панчаки, д-р Володимир і д-р Слава Стойки — по $50; „Foothill Acres Nursing Home" — $35; Зенон і Марта Василькевичі, Дмитро Ґалонзка, Лінда Карльштадт, інж. Олександер і Анна Пришляки — по $25.

На УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ:

Василь Лагошняк — $ 1,000; Орися Лагошняк Вирста, д-р прав Адріян і Христина Балко Сливоцькі, д-р Володимир і Надія Шкільники — по $500; д-р Ярослав і Надія Мігайчуки — $250; Богдан і Віра Дейчаківські — $200; Остап Ґац — $150: д-р Степан Ворох, інж. Ярослав і Ольга Дужі, Уляна Пасічник і Максим Тарнавський, Анатоль Я. Ромах, Володимира і Стефан Сливоцькі, мґр. Степан і Марія Хемичі — по $100; Марія Пасічник, інж. Олександер і Анна Пришляки, Адріян і Лідія Стецики — по $50; Вава Бачинська, Ярослав Горбачевський, Тамара Ґутник Нари, Петро і Христина Ставничі — по $25.

Всім жертводавцям сердечно дякуємо,

Анна Тарнавська і діти

Будова...

(Закінчення зі стор. 1)

востей реконструкції, що сприяло закликові до ширших дотацій на благородну ціль. Чотири роки пізніше зроблено черговий поступ у визначеному напрямі, яким був власне вибір архітекта, що враз із своїм підприємством має всі підстави добре виконати це завдання, маючи доголітню практику робіт у Ню Йорку. Переважно його фірма проєктує не нове будівництво, а займається власне реконструкціями і пристосуванням будинків громадського призначення, що вимагає досконалого знання відповідних архітектурно-правних норм, яких при роботах реконструктивного характеру вимагає місто. Поряд з цим до уваги прийнято той досвід, який у працях в Ню Йорку здобуло його архітектонічне підприємство, в якому Ю. Савицький є співвласником і де крім нього працюють ще інші українські сили.

Він теж подав нам свої дальші пляни, бо приступив уже до конкретної праці над проєктом. Це в першу чергу підготова вступних креслень цілости, що забере яких два-три місяці часу. Ці креслення будуть представлені Комітетові будови і Управі музею на розгляд і затвердження як рівнож запропонована Ю. Савицьким будівельна фірми, яка буде здійснювати проєкт. Від моменту цих погоджень щойно почнеться виконання вже детальних технічних креслень, на підставі яких місто Ню Йорк дасть свій дозвіл, сконстатувавши, що все буде виконано згідно до вимог, приписів і норм. Тільки після всіх погоджень з містом можна буде почати будівельні праці. Розуміється, що для проєкту перебудови будуть частково використані ідеї з перших креслень, тих що були поміщені у брошурі УМ. Архітект Ю. Савицький запевняє, що варто зберегти по можливості якнайбільше оригінальної субстанції існуючої будівлі, однак він стверджує, що перебудова це більш скомплікована справа, ніж нове будівництво, бо при реконструкції завжди виникає більше проблем і вимог поставлених містом, які треба точно виконувати, а вже в тому його фірма має велику вправу. На наше питання, як довго може тепер тривати процес реконструкції, Ю. Савицький застерігає, що час проєктування і будівництва може бути залежний від замовника, бо роботи повинні розпочатися у 1996 році та повинні тривати при всіх сприятливих умовах не довше як два роки.

Як інформує директор УМ М. Шуст, перехід від плянів до конкретної праці над перебудовою вимагає посиленої активної збіркової акції та щирого зрозуміння серед нашої громади потреб українського репрезентаційного музею саме в Ню Йорку. Вона пригадує, що від часу купна об'єкту сплачено будинок і мортгедж, який управа затягнула в Українському Народному Союзі, разом у висоті одного мільйона, 250,000 дол., і так будинок при вул. 6-ій є вже чистою власністю УМ. Завдяки активній збірковій акції, яку провела група під проводом Анни Алисикевич, зібрано ще майже повних два мільйони долярів, які однак не вистачають на повне виконання будівельних робіт. Важливим фактором у тих широких плянах УМ є це, що він дістав від американського інституту музейних праць дотацію на чергові два роки в сумі 55, 572 дол., що доводить високу оцінку праці нашого музею.

Український Музей отримав також дотацію від стейтової організації допомоги мистецьким почином на свою працю в напрямі освітніх програм. Все це повинно лише заохотити українську спільноту до наступних щедрих датків на будову власного музейного приміщення, яке дасть можливість це більше піднести вартість культурних надбань нашого народу, які тут дістануть гідну оправу і експозицію і стануть ще більшою гордістю нашої спільноти.

Інж. Б. Котис, як голова Комітету будови, представив також підготовану англійською мовою програму перебудови, яка охоплює по можливості усі вимоги і потреби УМ. Ясне, що ця програма пройшла вже неодин розгляд та неодну зміну, щоб врахувати всі вимоги так музею, як і міста. Кожний дальший крок до завершення перебудови буде вимагати також фахової, а понад усе, конкретної виміни думок до вирішення комітету, який мусить тісно співпрацювати з архітектом.

Перед УМ стоїть найповажніший в його існуванні етап праці. До нього потрібно не лише фахівців, але також ентузіястів збіркової акції, а перед усім зрозуміння української громади, що саме український музей — це таки буде незнищима фортеця української культури в метрополії світу, не на рік, два, але на століття!

Уявіть, на шостій вулиці між 2-ою і 3-ою авеню, за два роки при нашій посильній допомозі постане нове чудове вогнище української культури. Здійснення цього вимріяного кількома поколіннями осередку популяризація України, наших культурних надбань є тепер у наших руках.

МАЄМО НА СКЛАДІ НОВУ КНИЖКУ

„ДВАНАДЦЯТЬ ЛЬВІВСЬКИХ ОПОВІДАНЬ"

ІЛАРІОНА ЧОЛГАНА

Редактор МИКОЛА РЯБЧУК

Художнє оформлення: АНАТОЛІЙ ЗАЯЦЬ

Додаток до журналу „Сучасність", 1993, грудень, ч. 12 (392)

Видання Української Всесвітньої Координаційної Ради та Республіканської асоціяції українознавців, Київ 1993, набрано на комп'ютерному комплексі „Сучасности", стор. 107. Ціна 8.00 дол.

Як пише в своїй післямові на кінці книжки Микола Рябчук „це сумна, але мудра і мужня книга... без кількох новел із цієї книги я б не міг уявити собі жадної антології української прози XX століття". Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканці стейту Ню Джерзі зобов'язані долучити до ціни 6% продажного податку.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В першому рядку тексту статті Миколи Куйдича „Святочне відзначення пам'ятних дат у Дрогобичі" („Свобода" з 27-го жовтня 1995 року) правильно повинно бути: „відзначено 220-річчя першої української гімназії в цьому місті". — **Ред.**

„ІСТОРІЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

змісту книги я дізналася, що ви написали також про візантійські джерела української ікони і про княжу добу Київської Руси-України, і про середньовіччя. Як ви дали собі раду з такою давниною?

Д. С.: Я є вчений-давник, і давнина мені часто ближча і зрозуміліша, ніж сучасність. Але й тут доля пішла мені назустріч. Від трьох років я запрошений Українською Православною Церквою Київського Патріярхату викладати в столичній Духовній Академії історію християнського мистецтва і візантологію. Так я заглибився в теологію ікони від самих початків християнства — учення святих отців Івана Дамаскина, Теодора Студита про ікони, простежив механізм передання ікон з Візантії до Києва після 988 року. Це склало два великі розділи книги. Дуже тяжко було видобувати слайди для ілюстрування цих розділів, бо всі ікони Візантії та Київської Руси-України знаходяться, як правило, поза Україною.

Кор.: Що ви очікуєте від своєї нової книги, яка незабаром появиться накладом у кілька тисяч примірників?

Д. С.: Коли я щось дарую, я задоволений і щасливий. З огляду на скруту у видавничій справі, я погодився видати цю книгу без грошової винагороди: хай це буде моїм дарунком рідному українському народові і моєю своєрідною молитвою-подякою Богові, що Він послав незалежність Україні без війни. Книга написана нетрадиційно і мої критики із „старої гвардії" напевне постараються на неї нападати, а заодно й на мене. Мене це не страшить.

Кор.: Чи буде доступна ваша книга для українців діяспори і взагалі для західнього читача?

Д. С.: Я думаю, що так, хоча це справа швидше видавництва „Либідь". Було б добре, якби любителі ікони, віруючі й священики замовили книгу заздалегідь з огляду на невеликий наклад і підвищений запит на ікону в Україні. Основний текст буде українською мовою, але титульний заголовок, резюме, всі підписи під ілюстраціями подано також англійською мовою. Це уможливить знайомство з нашої іконою також неукраїнців.

* * *

Якщо б хтось бажав заздалегідь замовити люксусово видану книгу проф. д-ра Дмитра Степовика про ікони з багатьма кольоровими репродукціями, можна це зробити безпосередньо у видавництві „Либідь" (Україна, Київ-1, Хрещатик, 10, „Либідь", головному редакторові Світлані Головко; тел.: 228-11-31), або у ЗСА: Mary Billey, 8511 Waverly Pl., Buena Park, Calif., 90621-1061. Вартість книги разом з пересиланням її поштою становитиме 65 дол.

ВПЕВНЕНІ...

(Закінчення зі стор. 2)

Повертаючись до початку нашої розповіді — фестин у Рожнятівщині — хочу згадати, що від них залишилося незабутнє враження. Наочно можна було переконатися, що за кілька років незалежности народ справді звівся з колін; край змінився, будується сучасне житлове середовище, яке нічим не поступається європейському чи американському, а можливо й завелике для такого „просто сільського бойка". Звичайно, людині, що звелася з колінностояння, часто притаманний максималізм, розкутість, відсутність страху, який робив нас рабами власного становища. Ми побачили нову людину: не гомосовєтікуса, а людину-майстра, що перетворює своє життя — повного і гармонійного.

І на закінчення. Несправедливо було б не сказати слова подяки організаторам згаданого свята. А це, насамперед, голові івано-франківського об'єднання Товариства „Бойківщина", заслуженій діячці мистецтв України Марії Подорожнюк, місцевій адміністрації, насамперед, заступникові голови Районної Ради, членові Спілки Журналістів України Андрієві Сагайдакові, місцевим майстрам культури, усім, хто найменшим чином прилучився до ще одної сторінки нашого відродження.

Живіть же, бойки й подоляни, гуцули й лемки, слобожанці й волиняки! Живи, Україно моя! Вибирайся з убогости моральної та економічної нашої! Зводься з колін! Міцній та розквітай усміхами, від сонця народженими, на зло негодам усім!

Збори 496-го Відділу УНСоюзу

Рентон, Ваш. — Сходини 496-го Відділу ім. Тараса Шевченка, відбулися 5-го серпня ц. р., пару тижнів перед проголошенням четвертої річниці незалежности України. Секретар Відділу Михайло Кігічак привітав зібраних членів, а Василь Дмитрів провів молитву. Президію зборів вибрано в складі: голова — М. Кігічак, заступник голови — В. Кріп, а секретар — Анна Партика.

М. Кігічак здав повний звіт праці та діловодства Відділу. Проведено дискусію. На внесок голови Контрольної комісії ухвалено абсолюторію, після якої було вибрано нову Управу. Вибрано нового предсідника Володимира Божка і заступника Ганну Партику. Решта Управи були переобрані.

Із зачитаної програми зборів члени довідалися, що має відбутися мила несподіванка. Всі нетерпеливо чекали. Нарешті М. Кігічак, вручив Миронові Пилип'якові почесну грамоту, як одному із першуних на звання на Америку і Канаду Братський Союзовець Року 1994. Також згадано, що в цілім році М. Пилип'як придбав найбільше число членів. Присутні щиро вітали М. Пилип'яка із заслуженою нагородою.

В продовженні програми був концерт, на якому виступили молоді співаки-бандуристи, сестри Марійка Василишин і Наталка Дмитрів, які приємно зворушили серця присутніх.

Михайло Кігічак,
предсідник зборів

Ганна Партика,
секретар зборів

У ТОЙ ЧАС, КОЛИ в Єрусалимі почалася жалібна церемонія похорону ізраїльського прем'єр-міністра Іцака Рабіна, вбитого жидівським студентом, палестинці з табору втікачів Ейн ель-Гільвер в Либані спалили державний прапор Ізраїля і велику ляльку, уподібнену до покійного І. Рабіна. Всі 10 либанських газет і понад 20 телевізійних станцій повідомляли про обставини вбивства І. Рабіна, однак сам похорон либанські засоби масової інформації зігнорували. Кореспондент інформаційного агентства Ассошіейтед Пресс передає з Либану, що один з палестинців, коментуючи останні події, сказав: „Я дивився на похорон Рабіна в телевізійній програмі і зрозумів тільки, яким важливим є Ізраїль для Заходу".

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу

Пригадуємо, що вкладки за забезпеченеві грамоти є платні на 1-ий день місяця, а не при кінці. Просимо своєю точною вплатою допомогти секретареві вашого Відділу на час розчислитися за збірку вкладок до Головної Канцелярії.

Головна Канцелярія УНСоюзу

УВАГА! УВАГА!

Можливість додаткового заробітку для підприємливих людей

Придбайте оголошення для

„Свободи" або Українського Тижневика
(The Ukrainian Weekly)

Ваша винагорода базуватиметься на сумі за зібрані оголошення. Необмежені можливості для осіб, які є готові присвятити свій час і досвід.

За деталями просимо звертатися до:

Адміністрації „Свободи"
Відділ оголошень — Марії Шепарович

30 Montgomery St.
Jersey City, N. J. 07302
Tel.: (201) 434-0237